

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Վաթսուներեքերորդ

Մարգարեության բացահայտումը. Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի
ուսումնասիրությունը

Jeff Pippenger

2024-03-28

Այժմ կսկսենք անցնել Դանիելի տասնմեկերորդ գլխով:

Եվ ես էլ՝ Մարացի Դարեհի առաջին տարում, կանգնեցի, որպեսզի հաստատեմ և գորացնեմ նրան: Եվ այժմ քեզ ճշմարտությունը պիտի ցույց տամ: Ահա, Պարսկաստանում դեռ երեք թագավոր պիտի ելնեն, իսկ չորրորդը նրանց բոլորից անհամեմատ ավելի հարուստ պիտի լինի. և իր զորությամբ, իր հարստության միջոցով, նա բոլորին պիտի գրգռի Հունաստանի թագավորության դեմ: Եվ մի հզոր թագավոր պիտի ելնի, որը պիտի իշխի մեծ տերությամբ և անի ըստ իր կամքի: Եվ երբ նա ելնի, նրա թագավորությունը պիտի կործանվի և բաժանվի երկնքի չորս քամիների կողմերը, բայց ոչ իր սերնդին, և ոչ էլ ըստ այն տերության, որով իշխեց, որովհետև նրա թագավորությունը պիտի արմատախիլ արվի և տրվի ուրիշներին՝ նրանցից բացի: Դանիել 11:1-4.

Գաբրիելը սկսում է՝ Դանիելին տեղեկացնելով, որ ինքը ևս գործել է Դարեհի հետ նրա առաջին տարում, այսինքն՝ այն տարում, երբ Դարեհի եղբորորդին՝ նրա զորավարը, գրավեց Բաբելոնը և սպանեց Բաղասասարին: Ըստ տասներորդ գլխի առաջին համարի՝ Դանիելը այս տեսիլքը ստանում է Կյուրոսի երրորդ տարում, ուստի Գաբրիելը և՛ Դարեհին, և՛ Կյուրոսին նշում է որպես այն խորհրդանիշները, որոնք ներկայացնում են «վերջի ժամանակը»: Բաղասասարը և Բաբելոնը մարա-պարսկական կայսրության կողմից նվաճվեցին մ.թ.ա. 538 թվականին:

«Կյուրոսը պաշարեց Բաբելոնը, որը նա խորամանկությամբ գրավեց մ.թ.ա. 538 թվականին, և Բելշասարի մահով, որին պարսիկները սպանեցին, Բաբելոնի թագավորությունը դադարեց գոյություն ունենալուց»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 46.

Ք.ա. 538 թվականին Դանիելը գրի առավ իններորդ գլուխը:

«Նախորդ գլխում [ութերորդ գլխում] արձանագրված տեսիլքը տրվել է Բաղասարի երրորդ տարում՝ մ.թ.ա. 538 թվականին: Նույն տարում, որը նաև Դարեհի առաջին տարին էր, տեղի ունեցան այս գլխում [իններորդ գլխում] պատմված դեպքերը»: Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 205:

Դարեհի առաջին տարում, որը Բաղասարի երրորդ և վերջին տարին էր, մ.թ.ա. 538 թվականին, Տերը պատժեց քաղդեացիների երկիրը և այն ամայացրեց:

Եվ այս ամբողջ երկիրը պիտի դառնա ամայություն և սարսափահար զարմանք, և այս ազգերը պիտի ծառայեն Բաբելոնի թագավորին յոթանասուն տարի: Եվ պիտի

լինի, երբ յոթանասուն տարիները լրանան, ես պիտի պատժեմ Բաբելոնի թագավորին ու այն ազգին,— ասում է Տերը,— նրանց անօրենության համար, նաև քաղղեացիների երկրին, և այն պիտի դարձնեմ հավիտենական ամայությունների: Երեմիա 25:11, 12.

Տասներորդ խոսքում Տերը գործածում է «հետո» բառը, երբ անցնում է Բաբելոնի պատժին: Այն բանից «հետո», երբ Բաբելոնը ամայացվի, Տերը պիտի կատարի Իր բարի գործը Աստծո ժողովրդի համար:

Որովհետև այսպես է ասում Տերը. «Երբ Բաբելոնում յոթանասուն տարին լրանալուց հետո Ես կայցելեմ ձեզ և ձեզ հանդեպ կկատարեմ Իմ բարի խոսքը՝ ձեզ վերադարձնելով այս տեղը»: Երեմիա 25:10.

Յոթանասուն տարվա գերությունը սկսվեց մ.թ.ա. 606 թվականին:

«Մ.թ.ա. 606 թվականին սկսված յոթանասուն տարիների վերաբերյալ Դանիելը հասկացավ, որ դրանք այժմ մոտենում էին իրենց ավարտին»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 205.

Յոթանասունամյա գերությունը սկսվեց մ.թ.ա. 606 թվականին և ավարտվեց մ.թ.ա. 536 թվականին, որը երկու տարի անց էր Բելշասարի մահից և Բաբելոնի ամայացումից՝ մ.թ.ա. 538 թվականին: Դա Կյուրոսի երրորդ տարին էր: Գաբրիելը Հիդդեկել գետի մարգարեությունը տեղադրում է Կյուրոսի երրորդ տարում և տասնմեկերորդ գլխի պատմությունը սկսում է՝ հղում կատարելով Դարեհի առաջին տարուն, և դրանով նա մատնանշում է երկու որոշակի տարիներ: Մ.թ.ա. 538 թվականը և մ.թ.ա. 536 թվականը երկուսն էլ նշանակված ժամանակներ էին. մ.թ.ա. 538 թվականը նշանակված ժամանակն էր, որ յոթանասուն տարիների մարգարեությունը ավարտվեր, իսկ մ.թ.ա. 536 թվականը նշանակված մարգարեական ժամանակն էր, երբ՝ մ.թ.ա. 538 թվականից «հետո», Տերը պիտի կատարեր Իր բարի գործը Իր ժողովրդի համար:

Ք.ա. 538 թվականը և Ք.ա. 536 թվականը երկուսն էլ նշանակված ժամանակներ են, և դրանք ներկայացված են երկու պատմական անձերով. մեկը Մարաստանի առաջին թագավորն էր, իսկ երկրորդը՝ Պարսկաստանի առաջին թագավորը: Բառացի Իսրայելի՝ բառացի Բաբելոնում գերության մեջ լինելու յոթանասուն տարիների ավարտը ներկայացնում էր այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, որոնց ընթացքում հոգևոր Իսրայելը գերության մեջ էր հոգևոր Բաբելոնում՝ մ.թ. 538 թվականից մինչև 1798 թվականը: 1798 թվականը «նշանակված ժամանակ» էր, և ապա սկսվեց այն ժամանակաշրջանը, որը մարգարեաբար բնութագրվում է որպես «վերջի ժամանակ»: Ք.ա. 538 թվականը և Ք.ա. 536 թվականը, որոնք ներկայացված են որպես «նշանակված ժամանակ», նույնպես նշում են մի ժամանակաշրջանի սկիզբը, որը ներկայացված է որպես «վերջի ժամանակ»:

«Աստծո եկեղեցին երկրի վրա այս անողորմ հալածանքի երկար ժամանակահատվածի ընթացքում նույնքան իսկապես գերության մեջ էր, որքան Իսրայելի որդիները Բաբելոնում գերության մեջ էին աքսորի ժամանակաշրջանում»: Մարգարեներ և թագավորներ, 714:

Բոլոր մարգարեությունները առավել հատուկ կերպով ուղղված են վերջին օրերին, քան այն օրերին, որոնցում դրանք առաջին անգամ կատարվեցին, ուստի մ.թ.ա. 538 թվականը և Դարեհ թագավորը, ինչպես նաև մ.թ.ա. 536 թվականը և Կյուրոս թագավորը ներկայացնում են 1989 թվականի «վերջի ժամանակը», իսկ այդ երկու թագավորները նախապատկերում են նախագահ Ռեյզանին և առաջին նախագահ Բուշին: Մ.թ.ա. 538 թվականն ու մ.թ.ա. 536 թվականը ներկայացնում են մի նշանոթ, որը կատարվում է այն ըմբռնմամբ, որ երկու թվականներն էլ ներկայացնում են նույն մեկ նշանոթը: «Վերջի ժամանակի» նշանոթը բաղկացած է երկու խորհրդանիշներից, և երբեմն, ինչպես Ռեյզանի և առաջին Բուշի դեպքում, երկու խորհրդանիշներն էլ կատարվում են նույն տարում: Սակայն դա կանոնից բացառություն է, որովհետև Մովսեսի ժամանակի մեջ «վերջի ժամանակի» նշանոթը Ահարոնի և Մովսեսի ծնունդն էր, որը բաժանված էր երեք տարով: Քրիստոսի պատմության մեջ դա Հովհաննես Մկրտչի և Քրիստոսի ծնունդն էր, որոնք բաժանված էին վեց ամսով:

«Վախճանի ժամանակի» հետ՝ նեոի պատմության մեջ, դա 1798 և 1799 թվականներն էին: Ֆրանսիական հեղափոխությունը մարգարեության առարկա է, և այն սկսվեց 1789 թվականին ու տևեց տասը տարի՝ ավարտվելով 1799 թվականին, իր նշանակված ժամանակին, ճիշտ ինչպես 1798-ը նշանակված ժամանակ էր: Միասին դրանք ցույց են տալիս գազանին հասցված մահացու վերքը, ինչպես նաև այն կնոջը, որ նստած էր գազանի վրա և թագավորում էր նրա վրա: Դարեհը այն թագավորն էր, որ պարտության մատնեց իր թշնամուն՝ իր գորքը ներս ուղարկելով «պատի» միջով, և նա ներկայացնում է Ռեյզանին, որը հաղթեց իր թշնամուն՝ տապալելով «երկաթե վարագույրի» պատը: Կյուրոսը ներկայացնում է Բուշ ավագին, որովհետև Կյուրոսը հայտնի է որպես Կյուրոս Մեծ, իսկ Ջորջ Բուշ ավագը Բուշ մեծն է, և Բուշ կրտսերը՝ Բուշ փոքրը:

Քանի որ այս երկու թագավորները և այն երկու թվականները, որոնք նրանք ներկայացնում են, իրականում մեկ խորհրդանիշ են: Մեկը նշանավորում է այն յոթանասուն տարիները, որոնց ընթացքում Բաբելոնը պիտի իշխեր: Այդ յոթանասունամյա շրջանը հասավ իր նշանակված ժամանակին մ.թ.ա. 538 թվականին և ներկայացված է Դարեհով: Յոթանասուն տարվա գերության լրացումը հասավ իր նշանակված ժամանակին մ.թ.ա. 536 թվականին և ներկայացված է Կյուրոսով: Միասին նրանք ներկայացնում են «վերջի ժամանակը», երբ մարգարեական լույսը պետք է ապակնքվի: 1798 թվականին Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակը հասավ «վերջի ժամանակին», և Քույր Ուայթն ասում է, որ այդ հրեշտակը «ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը»:

Կյուրոսի երրորդ տարում Միքայելը՝ Աստծո ժողովրդի իշխանը և հրեշտակների գլխավոր հրեշտակը, իջավ՝ հաղորդակցվելու Կյուրոսի հետ և հաստատելու այն լույսը, որը Կյուրոսին պիտի առաջնորդեր արտասանելու երեք հրամանագրերից առաջինը, որով Աստծո ժողովրդին պիտի թույլատրվեր վերադառնալ Երուսաղեմ և վերակառուցել քաղաքը, սրբարանը, փողոցներն ու պարիսպները: Այդ գործը նախապատկերեց առաջին և երկրորդ հրեշտակների գործը, որը սկսվեց «Վախճանի ժամանակում»՝ 1798 թվականին:

Միքիայելի իջնելը վերջին ժամանակի մեջ՝ Դարեհի և Կյուրոսի օրերում, ներկայացնում էր առաջին հրեշտակի գալուստը 1798 թվականին, և միասին դրանք նշանավորում են նույն հրեշտակի գալուստը «վերջի ժամանակում»՝ 1989 թվականին: 1989 թվականը սկիզբ դրեց «վերջի ժամանակի» ժամանակաշրջանին, և այն նաև նշանակված ժամանակ էր: Նշանակված ժամանակը մատնանշում է մարգարեական ժամանակաշրջանի ավարտը: 1863 թվականի ապստամբությունը՝ արդի հոգևոր Իսրայելի համար առաջին «Կադես»-ում, մի հարյուր քսանվեց տարվա ժամանակաշրջանի սկիզբն էր, որն ավարտվեց «նշանակված ժամանակին»՝ 1989 թվականին: Հարյուր քսանվեցը հազար երկու հարյուր վաթսուների տասանորդն է, կամ մեկ տասներորդը, և հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա ավարտին՝ 1798 թվականին, առաջին հրեշտակի շարժումը մտավ պատմության մեջ: Մեկ հարյուր քսանվեց տարվա ավարտին՝ 1989 թվականին, երրորդ հրեշտակի շարժումը մտավ պատմության մեջ:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարում Գաբրիելը խնամքով և ճշգրտությամբ մատնանշում է, որ ներկայացվող պատմությունը սկսվում է Կյուրոսից՝ վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին: Կյուրոս Մեծն այնտեղ ներկայացնում է Մեծ Բուշին, որին պիտի հաջորդեին երեք թագավորներ, ապա՝ չորրորդ մի թագավոր, որ բոլորից շատ ավելի հարուստ պիտի լիներ: Այսպիսով, այդ չորրորդ հարուստ թագավորը, որ ողջ Հունաստանը շարժման մեջ է դնում, 1989 թվականից ի վեր վեցերորդ նախագահն է:

Տասներորդ գլխի իրադարձություններում Դանիելը ներկայացվում է սգի մեջ, և իր սգի փորձառության ընթացքում, երբ նա տեսնում է տեսիլքը, փոխակերպվում է Քրիստոսի պատկերին համապատասխան: Սգի քսանմեկօրյա ժամանակահատվածը ներկայացնում է մահվան մի շրջան, որն ավարտվում է հարությամբ: Տասներորդ գլխում Միքայելը երկնքից իջել է, և Հուդա յոթում, երբ Նա իջնում է, հարություն է տալիս Մովսեսին: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Մովսեսը (և Եղիան) սպանված են և երեք ու կես խորհրդանշական օր մեռած պառկած են փողոցում: Այնուհետև Մովսեսը (Եղիայի հետ միասին) հարություն է առնում «մեծ ձայնի» միջոցով:

Եվ երեք ու կես օր հետո Աստծուց եկող կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ ահ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպով վեր ելան դեպի երկինք, և նրանց թշնամիները տեսնում էին նրանց: Հայտնություն 11:11, 12.

Հարություն տվող «մեծ ձայնը» հրեշտակապետի ձայնն է, իսկ հրեշտակապետը Միքայելն է:

Քանզի Տերը Ինքն անձամբ պիտի իջնի երկնքից՝ հրամանատարական աղաղակով, հրեշտակապետի ձայնով և Աստծու փողի հնչյունով, և Քրիստոսում մեռածները նախ պիտի հարություն առնեն: 1 Թեսաղոնիկեցիներ 4:16.

Այն պատմությունը, որի մեջ Մովսեսն ու Եղիան սպանվում և հարություն են առնում, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունն է: Այդ պատմությունը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի «առաջին ձայնով», որը Քույր Ուայթը նույնացնում է այն ժամանակի հետ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին: Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնը» հնչում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Աստծո մյուս հոտը կանչվում է Բաբելոնից դուրս: Հենց այդ պատմության մեջ՝ կնքման պատմության մեջ, Դանիելը ներկայացվում է որպես փոխակերպվող Քրիստոսի պատկերին՝ «մարահ» տեսիլքը դիտելով, որը «մարեհ» տեսիլքի իզակյան արտահայտությունն է: Դա «պատճառական» տեսիլքն է, որը «պատճառում է», որ դիտվող պատկերը վերարտադրվի այն մարդկանց մեջ, ովքեր դիտում են այն:

Կնքման այդ պատմությունը, և Դանիելի փոխակերպումը տասներորդ գլխում, ներառում է Միքայելի իջնելը, երբ Նա հարություն է տալիս և փոխակերպում նրանց, որոնք ներկայացված են Մովսեսով, Եղիայով և Դանիելով: Նա հարությունը կատարում է հրեշտակապետի «մեծ ձայնով»՝ այդպիսով ապահովելով երրորդ «ձայնը»՝ առաջին և վերջին ձայների մեջտեղում, որոնք երկուսն էլ նույնն են, որովհետև երկուսն էլ Հայտնության տասնութերորդ գլխի ձայնն են: Միջին ձայնն այն տեղն է, որտեղ ներկայացված է ապստամբությունը, որովհետև երբ Միքայելն հարություն տվեց Մովսեսին, Նա չվիճաբանեց սատանայի հետ, թեև սատանան՝ ապստամբության հեղինակը, այնտեղ էր՝ բողոքելու:

Սակայն Միքայել հրեշտակապետը, երբ սատանայի հետ վիճելով վիճարկում էր Մովսեսի մարմնի մասին, չհանդգնեց նրա դեմ հայհոյիչ դատապարտություն բերել, այլ ասաց. «Տերը քեզ սաստի»: Հուդա 7:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսված և շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով ավարտվող կնքման ժամանակի սկիզբը նշանավորված է «Ճշմարտության» ստորագրությամբ, որովհետև այդ ժամանակաշրջանի մեջտեղում՝ 2023 թվականի հուլիսին, հրեշտակապետի մեծ ձայնը սկսեց Քրիստոսում ննջած մեռյալների հարության գործը, ովքեր ընտրում են լսել Նրա միջին ձայնը: Նկատելի է, որ 2023 թվականը գալիս է 2001-ից քսաներկու տարի անց, իսկ քսաներկուսն երկու հարյուր քսանի տասներորդ մասն է, որը Աստվածության և մարդկության միջև կապի խորհրդանիշն է և նաև վերականգնման խորհրդանիշ:

2023 թվականի հուլիսին իջավ հզոր հրեշտակը, որ ոչ պակաս անձ է, քան Հիսուս Քրիստոսը, և որ Ճշմարտությունն է, որ նաև Միքայելն է, և որ Ալֆան և Օմեգան է՝ Իր ձեռքում պատգամ ունենալով: Նրա ձեռքի փոքրիկ գիրքը Դանիելի այն բաժինն է, որ կնքված էր մինչև վերջին օրերը:

«Հայտնության մեջ Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Այն գիրքը, որ կնքված էր, Հայտնությունը չէ, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը»: Դանիել

12:4»: Առաքյալների Գործերը, 585:

Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին, տասնմեկերորդ գլուխն է: Դա տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներն են, սակայն առավել որոշակիորեն՝ այն պատմությունները, որոնք գտնվում են այդ գլխում և կրկնվում են այդ վերջին վեց համարներում:

«Մենք կորցնելու ժամանակ չունենք: Մեր առջև նեղության ժամանակներ են: Աշխարհը խռովված է պատերազմի ոգով: Շուտով տեղի կունենան մարգարեությունների մեջ ասված նեղության տեսարանները: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»: Manuscript Releases, number 13, 394.

Տասնվեցերորդ համարը՝ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխից, ներկայացնում է մի պատմություն, որ կրկնվում է քառասունմեկերորդ համարում, քանի որ այդ համարում հյուսիսի թագավորը կանգնած է Փառավոր երկրում: Տասնվեցերորդ համարի պատմությունը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ հռոմեացի զորավար Պոմպեոսը Հուդան և Երուսաղեմը գերության մատնեց:

Սակայն նա, ով պիտի գա նրա դեմ, պիտի անի ըստ իր կամքի, և ոչ ոք չի կանգնի նրա առաջ. և նա պիտի կանգնի փառավոր երկրում, որը պիտի սպառվի նրա ձեռքով: Դանիել 11:16:

Ես մտադիր եմ այս համարը գործածել որպես հենակետ՝ մեզ նախորդող համարների քննության համար, ուստի նախ այս ըմբռնումը կհաստատեմ: Մենք մտադիր ենք ցույց տալ, որ Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորության բաժանումից հետո հաջորդող պատմությունը, որը ներկայացված է երրորդ և չորրորդ համարներում, սկսվում է 1989 թվականին, ապա նույնականացնում է Ուկրաինայում ընթացող ներկա պատերազմը, Պուտինի հաղթանակը Արևմուտքի ուժերի նկատմամբ և դրան հաջորդող Պուտինի պարտությունը, որը տանում է դեպի տասնվեցերորդ համարը:

«Թեև Եգիպտոսը չկարողացավ կանգնել հյուսիսի թագավոր Անտիոքոսի առաջ, Անտիոքոսը չկարողացավ կանգնել հռոմեացիների առաջ, որոնք այժմ դուրս էին եկել նրա դեմ: Այլևս ոչ մի թագավորություն չի գործում չէր դիմակայելու այս ծագող զորությանը: Ասորիքը նվաճվեց և միացվեց Հռոմեական կայսրությանը, երբ Պոմպեոսը մ.թ.ա. 65 թվականին Անտիոքոս Ասիատիկոսին զրկեց նրա տիրույթներից և Ասորիքը վերածեց հռոմեական նահանգի:»

«Նույն զորությունը նաև պետք է կանգնեի Սուրբ Երկրում և կլաներ այն: Հռոմը Աստծո ժողովրդի՝ հրեաների հետ դաշինքով կապված դարձավ մ.թ.ա. 161 թվականին, և այդ թվականից ի վեր այն նշանավոր տեղ է զբաղեցնում մարգարեական ժամանակացույցում: Սակայն նա Հրեաստանի վրա իշխանություն չստացավ իրական նվաճմամբ մինչև մ.թ.ա. 63 թվականը, և ապա՝ հետևյալ կերպ»:

«Պոնտոսի թագավոր Միհրդատեսի դեմ իր արշավանքից Պոմպեոսի վերադարձին՝ երկու մրցակիցներ՝ Հիւրկանոսը և Արիստոբուլոսը, պայքարում էին Յուդայի թագի

համար: Նրանց գործը ներկայացուեց Պոմպեոսին, որը շուտով նկատեց Արիստոբուլոսի պահանջների անարդարությունը, սակայն ցանկացաւ այդ հարցի վճիռը յետաձգել մինչեւ իր վաղուց ցանկալի Արաբիա արշաւանքից յետոյ խոստանալով ապա վերադառնալ և նրանց գործերը կարգադրել այնպէս, ինչպէս արդար և պատշաճ թուար: Արիստոբուլոսը, թափանցելով Պոմպեոսի իրական տրամադրութիւնների մէջ, շտապ վերադարձաւ Յուդա, զինեց իր հպատակներին և պատրաստուեց եռանդուն պաշտպանութեան՝ վճռած ամէն վտանգի գնով պահել այն թագը, որը, ինչպէս նա կանխատեսում էր, վճռուելու էր ուրիշի օգտին: Պոմպեոսը մօտից հետապնդեց փախստականին: Երբ նա մօտեցաւ Երուսաղէմին, Արիստոբուլոսը, սկսելով զոջալ իր ընթացքի համար, դուրս եկաւ նրան ընդառաջ և փորձեց հարցերը յարմարեցնել խոստանալով լիակատար հնազանդութիւն և մեծ գումարներ: Պոմպեոսը, ընդունելով այս առաջարկը, Գաբինիւսին ուղարկեց զինուորների մի ջոկատի գլխաւորութեամբ՝ գումարը ստանալու: Բայց երբ այդ փոխգորավարը հասաւ Երուսաղէմ, գտաւ, որ դարպասները փակուած են իր առջեւ, և պարսպի վրայից նրան ասացին, թէ քաղաքը չի մնալու այդ համաձայնութեան վրայ»:

«Պոմպեոսը, որպէսզի այս կերպ անպատիժ խաբված չլինի, շղթայեց Արիստոբուլոսին, որին իր մոտ էր պահել, և անմիջապէս իր ամբողջ զորքով արշավեց Երուսաղէմի դէմ: Արիստոբուլոսի կողմնակիցները ցանկանում էին պաշտպանել քաղաքը, իսկ Հիրկանոսի կողմնակիցները՝ բացել դարպասները: Վերջիններս, լինելով մեծամասնություն և հաղթելով, Պոմպեոսին ազատ մուտք տվեցին քաղաք: Դրանից հետո Արիստոբուլոսի հետևորդները նահանջեցին տաճարի լեռը՝ լիովին վճռած պաշտպանել այդ վայրը, ինչպէս Պոմպեոսն էր վճռած այն հնազանդեցնել: Երեք ամսվա վերջում պատի մէջ ճեղք բացվեց, որ բավական էր գրոհի համար, և վայրը սրի ուժով գրավվեց: Հետագա սարսափելի կոտորածի ընթացքում տասներկու հազար մարդ սպանվեց: Պատմիչը նկատում է, որ հուզիչ տեսարան էր տեսնել քահանաներին, որոնք այդ պահին աստվածային ծառայության մէջ ներգրավված, հանդարտ ձեռքով և հաստատուն նպատակով շարունակում էին իրենց սովորական գործը՝ իբր անտեղյակ շուրջը մոլեգնող խռովքից, թէն նրանց շուրջբոլորը իրենց բարեկամները մատնվում էին կոտորածի, և թէն հաճախ նրանց իսկ արյունը խառնվում էր իրենց գոհերի արյանը»:

«Պատերազմին վերջ դնելով՝ Պոմպեոսը քանդեց Երուսաղէմի պարիսպները, մի շարք քաղաքներ Հրեաստանի իրավասությունից փոխանցեց Սիրիայի իրավասությանը և հարկ դրեց հրեաների վրա: Այսպէս Երուսաղէմն առաջին անգամ նվաճմամբ հանձնվեց այն իշխանության ձեռքը, որը պիտի «փառավոր երկիրը» պահեր իր երկաթե սեղմման մէջ, մինչև որ այն ամբողջովին սպառեր»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը մեր հաջորդ հոդվածում:

Այն փաստը, որ Աստծո ժողովրդի մէջ վեճ կամ հուզում չկա, չպետք է դիտվի որպէս վճռական ապացույց այն բանի, թէ նրանք ամուր պահում են առողջ վարդապետությունը: Կա պատճառ վախենալու, որ նրանք գուցե հստակորեն չեն

զանազանում ճշմարտությունն ու մոլորությունը: Երբ Սուրբ Գրքերի քննությունից նոր հարցեր չեն ծագում, երբ կարծիքների տարբերություն չի առաջանում, որը մարդկանց կմղի ինքնություն քննել Աստվածաշունչը, որպեսզի համոզվեն, որ ունեն ճշմարտությունը, այն ժամանակ այժմ էլ, ինչպես հին ժամանակներում, շատերը կկառչեն ավանդությունից և կերկրպագեն՝ չիմանալով, թե ինչ:

«Ինձ ցույց է տրվել, որ շատերը, ովքեր դավանում են, թե ներկայիս ճշմարտության գիտություն ունեն, չեն գիտակցում, թե ինչի են հավատում: Նրանք չեն հասկանում իրենց հավատի ապացույցները: Նրանք ներկայիս ժամանակի գործի վերաբերյալ ճիշտ գնահատում չունեն: Երբ փորձության ժամանակը գա, այժմ ուրիշների քարոզող մարդիկ կլինեն, ովքեր, քննելով իրենց բռնած դիրքերը, կհայտնաբերեն, որ շատ բաներ կան, որոնց համար չեն կարող տալ ոչ մի գոհացուցիչ պատճառ: Մինչ այդպես չփորձվեցին, նրանք չէին գիտակցում իրենց մեծ անգիտությունը: Եվ եկեղեցում շատերն էլ կան, ովքեր ինքնըստինքյան համարում են, թե հասկանում են, ինչի են հավատում. սակայն, մինչև վեճ չծագի, նրանք չեն ճանաչում իրենց սեփական թուլությունը: Երբ բաժանվեն նույն հավատն ունեցողներից և հարկադրված լինեն մենակ ու միայնակ կանգնել՝ բացատրելու իրենց հավատը, նրանք կզարմանան՝ տեսնելով, թե որքան խառն են իրենց պատկերացումները այն բանի մասին, ինչ ընդունել էին որպես ճշմարտություն: Անկասկած է, որ մեր մեջ եղել է կենդանի Աստուծոց հեռացում և մարդկանց դիմում՝ մարդկայինը դնելով աստվածային իմաստության փոխարեն:»

«Աստված պիտի զարթնեցնի Իր ժողովրդին. եթե մյուս միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ հերձվածներ պիտի մտնեն, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ բաժանելով ծղոտը ցորենից: Տերը կոչ է անում բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին, արթնանալ քնից: Եկել է թանկագին լույս, որ համապատասխանում է այս ժամանակին: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որը ցույց է տալիս հենց մեր վրա հասած վտանգները: Այս լույսը պետք է մեզ առաջնորդի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրության և այն դիրքորոշումների ամենախիստ քննության, որոնց մենք հավատարիմ ենք: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքերը հիմնովին և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով և ծոմապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և ճշմարտության էության մասին աղոտ սահմանված պատկերացումների մեջ: Նրանց հավատը պետք է ամուր կերպով հիմնված լինի Աստծո խոսքի վրա, որպեսզի երբ փորձության ժամանակը գա, և նրանք կանգնեցվեն խորհուրդների առաջ՝ իրենց հավատի համար պատասխան տալու, կարողանան հեզությամբ և երկյուղով պատճառաբանել իրենց մեջ եղած հույսը:»

«Գրգռեցե՛ք, գրգռեցե՛ք, գրգռեցե՛ք: Այն թեմաները, որ մենք ներկայացնում ենք աշխարհին, մեզ համար պետք է լինեն կենդանի իրականություն: Կարևոր է, որ այն վարդապետությունները, որոնք մենք համարում ենք հավատի հիմնարար դրույթներ, պաշտպանելիս երբեք մեզ չթույլատրենք գործածելու այնպիսի փաստարկներ, որոնք ամբողջապես հիմնավոր չեն: Դրանք կարող են օգտակար լինել հակառակորդին լռեցնելու համար, բայց չեն պատվում ճշմարտությունը: Մենք պետք է ներկայացնենք հիմնավոր փաստարկներ, որոնք ոչ միայն կլռեցնեն մեր

ընդդիմախոսներին, այլև կղիմանան ամենամոտիկ և ամենախոր քննությանը: Նրանց մոտ, ովքեր իրենց կրթել են որպես Բանավիճողներ, մեծ վտանգ կա, որ նրանք Աստծո խոսքը չեն վարվի արդարամտությամբ: Հակառակորդի հետ հանդիպելիս մեր անկեղծ ջանքը պետք է լինի թեմաները ներկայացնել այնպիսի կերպով, որ նրա մտքում համոզմունք արթնանա, այլ ոչ թե պարզապես հավատացողին վստահություն ներշնչելուն ձգտել»:

«Ինչպիսին էլ լինի մարդու մտավոր առաջադիմությունը, թող նա մի պահ անգամ չմտածի, թե առավել մեծ լույսի համար Սուրբ Գրքերի հիմնավոր և անընդհատ քննության կարիք չկա: Մենք, որպես ժողովուրդ, կոչված ենք յուրաքանչյուրն անհատապես լինելու մարգարեության ուսումնասիրողներ: Մենք պետք է հսկենք ջանադրությամբ, որպեսզի կարողանանք զանազանել լույսի որևէ շող, որ Աստված մեզ կներկայացնի: Մենք պետք է որսանք ճշմարտության առաջին շողարձակումները, և աղոթական ուսումնասիրության միջոցով կարելի է ձեռք բերել ավելի հստակ լույս, որը կարող է ներկայացվել ուրիշների առաջ:»

«Երբ Աստծու ժողովուրդը գտնվում է հանգստության մեջ և բավարարված է իր ներկա լուսավորությամբ, մենք կարող ենք վստահ լինել, որ Նա նրանց չի հաճի: Նրա կամքն է, որ նրանք մշտապես առաջ ընթանան՝ ընդունելու այն ավելացած և անդադար ավելացող լույսը, որ շողում է նրանց համար: Եկեղեցու ներկայիս վերաբերմունքը հաճելի չէ Աստծուն: Նրանց մեջ ներթափանցել է ինքնավստահություն, որը նրանց հասցրել է այն զգացմանը, թե այլևս անհրաժեշտություն չունեն ավելի շատ ճշմարտության և ավելի մեծ լույսի: Մենք ապրում ենք մի ժամանակ, երբ սատանան գործում է աջից և ձախից, մեր առջևից և մեր հետևից, և այնուամենայնիվ մենք, որպես ժողովուրդ, քնած ենք: Աստծու կամքն է, որ հնչի մի ձայն, որն Իր ժողովրդին արթնացնի գործողության»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 707, 708: